

Categoria B

EL TEU LLIBRE

Et lledes cada matí. T'aixeques, obres algunes cortines fins que la llum envaeix la teva habitació. Preparaes el teu esmorzar, et rentes les dents i et pentines els cabells. Et mires al mirall i no veus res més que una cosa que desitjaries canviar, una cosa que preferiries que no et mirés. Ho ignores.

De camí a l'institut veus a alguns companys de classe que havien estat amics teus, però d'això ja fa molt de temps. Estan parlant, rient, sense notar la teva presència. Ho ignores.

Arribes a l'institut i esperes fins que sona el timbre. Ocupes la cadira i comences a treure les coses de la teva motxilla mentre els altres entren a la classe. Sí, aquella cadira que ningú mira, o potser, el que massa gent mira i en la qual mai et sentiràs còmoda per moltes vegades que t'hi asseguis. Ho ignores de nou.

El professor comença a parlar i el murmuri de veus de la qual no pertanyies, s'emmuideix. Sents algun que altre comentari en veu baixa, alguna broma de mal gust i unes mirades que es creuen de camí. Ho ignores, com sempre fas.

Surts al pati i t'asseus en un banc. Mates el temps mirant els núvols, pensant en com ho faries per representar-les en paper, mentre la gent passa davant teu, mirant-te com si fossis invisible i parlant dels seus propis assumptes. Ho tornes a ignorar.

Tornes a les classes i et limites a fer la teva feina, mentre altres companys comenten els seus resultats amb els amics. Ningú et pregunta res. Intentes ignorar-ho.

En finalitzar totes les classes del dia, sents com la majoria planegen veure's més tard per fer una volta. Surts de la teva aula sense que ningú ho noti, mentre et poses la jaqueta procurant no sentir les rialles procedents de les classes i les substitueixes per les xiulades del vent.

Arribes a casa, et treus la jaqueta i et pentines els cabells embullats pel vent. Entres a la teva habitació i comences a fer els deures.

Quan els has acabat, et limites a mirar per la finestra. Et vénen al cap totes les coses que has hagut d'ignorar i et sents vulnerable. Et preguntes fins quan podràs suportar-ho i, al final, t'aixeques, en senyal de resposta, per dirigir-te cap a la finestra.

Els teus peus es posen a la base de la finestra, les teves mans s'agafen als costats i mires cap avall... Però no trobes el valor suficient per perdre la partida. Així doncs, baixes de la finestra i, després de sopar i desitjar una bona nit als teus ignorants pares, te'n vas al llit. I és allí, enmig de la foscor, quan més por sents. Saber que l'endemà hauràs d'aixecar-te de nou, com tots els matins, et prepararàs el dinar, et rentaràs les dents, et pentinaràs els cabells i et miraràs al mirall abans de sortir de casa teva.

Però, saps què? Ignora-ho. Perquè ara estic aquí i no me n'aniré, no t'abandonaré, passi el que passi. I quan miris cap a la finestra i t'aixequis, veuràs els llums sobre els edificis i totes les coses que fan que et sorprenguis, i començaràs a veure que no ets un cas perdut. Podràs veure-ho: estàs viva i, si necessites sentir-te feliç, infinita, per uns segons per poder aixecar-te demà, obre'm i llegeix-me tantes vegades com vulguis. Perquè per això hi sóc, perquè no et sentis sola.

Només cal portar-me on em necessitis i, quan els teus ulls llisquin per les meves paraules, et prometo que podràs sentir-te infinita.

Akane Ibáñez